

Sandra Newman

JULIA

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

POLIROM
2024

Până în acea zi de iulie, Winston Smith venise la ea în cameră de mai bine de zece ori. Julia îi făcuse prima dată propunerea la una dintre întâlnirile lor obișnuite, pe o stradă din cartierul protilor. Trebuiau să aranjeze a doua călătorie în pădure – pe Tărâmul de Aur, cum îi zicea el. Când amânase totul sub pretext că e la ciclu, Winston nu doar că se enervase, păruse de-a dreptul cătrănit. Nu-și primea tratația, așa că dintr-odată ea se preschimbase în dușmanul pe care-l ura. Atunci ea n-a mai avut niciun scrupul să-i sugereze că ar fi altfel dacă ar putea să se vadă undeva între patru pereți – oriunde, nu contează, să aibă doar un pat și o chiuvetă. Nu zisese el ceva de un loc din ăsta? Prăvălia aia din cartierul protilor – cum se chema? Fix atunci a apărut un microcopter în aer și au trebuit să se despartă. Dar a doua zi, când s-au întâlnit, el i-a zis că o să stea de vorbă cu Weeks – sau cu Charrington, cum îi zicea Winston. De-acum el era convins că fusese ideea lui.

Mereu se mirase ce tărie au cuplurile căsătorite cu tele-eceane în dormitor, care trebuie să se copuleze într-o tăcere impasibilă, cu fețe plictisite, de frică să nu-i acuze băgăcioșii de crimsex. Însă desigur că nu ăsta era rolul Juliei. Putea să geamă, să-și desfacă picioarele spre cameră și să-și bage degetele în pizdă. Putea să se pună în patru labe și să-l lase pe Winston s-o fută câinește și să-i tragă palme la fund. În primele dați prezența camerei chiar a stimulat-o. Își imagina pârâcioșii aliniați în fața ecranelor, bărbați de diverse vârste și staturi, privind toți hipnotizați, pradă dorinței și propriilor erecții dureroase – scenă desprinsă direct din *Păcătoșii Partidului Interior*. *Mi s-a stricat tele-ececranul, tovarășă!*

Cu trecerea timpului însă, a uitat tot mai mult de prezența privitorilor. Așa se întâmplase și când venise la Londra și se obișnuise cu existența tele-ecranelor. La început se simțise stingherită și în centrul atenției, intrând în panică de câte ori spunea ceva necugetat și mândrindu-se cu orice remarcă

Partidoasă. Noaptea își recapitula întreaga zi în minte, imaginându-și cum reacționaseră pârâcioșii la tot ce făcuse. Însă după doar câteva săptămâni, toate acestea au dispărut. Au rămas doar câteva obiceiuri, o personalitate compusă dintr-un breviar de comportamente pe care supraveghetorii își doreau să le vadă.

În camera aia, asta presupunea o Julia înzestrată cu un apetit inepuizabil pentru crime, care adora să incite bărbații să comită orice obscenitate, care găsea justă orice defăimare la adresa Partidului. Și mai era și o fată îndrăgostită, clar era unul dintre lucrurile care i se cereau. Julia o știa din instinct, ca una care ascunsese asemenea sentimente toată viața.

Aspectul romantic era destul de real, cel puțin în privința lui Winston Smith. Weeks le pusese la dispoziție lămpi cu petrol, iar la lumina scăzută Winston arăta fermecător, ca un pirat, teroristul din visele ei. I se prezenta machiată și parfumată, într-o rochie pro-lă subțire pe care i-o dăduse Weeks, cu poale largi pentru a înlesni accesul acolo jos, ceea ce îi excita pe amândoi. Când Winston deschidea ușa, se repezea într-un suflet să se lipească de el. Adesea petreceau o oră în pat până să le vină chef să facă orice altceva. După, brodau împreună fantezii despre cum o să se căsătorească poate într-o bună zi, cum o să se ascundă luându-și identități de proli, o să-și găsească de lucru la o fabrică și o să-și ducă traiul conjugal în sărăcie. Uneori se agăța de el cu o patimă disperată cât se poate de reală, căci atunci nici ea nu-și mai amintea prea bine cine este și cum ajunseseră acolo.

Apoi, întinși la lumina lămpilor, îl dirija pe Winston să-i dezvăluie cele mai criminale idei și să conceapă crime și mai grozave. Ceea ce el adora să facă mai mult decât orice. Era uimitor cât de asemănătoare erau interesele lui cu cele ale Iubirii. Își prezenta cu mare plăcere toate resentimentele înveninate pe care le simțea față de Partid și fiecare membru de Partid în parte. Cu încurajarea ei, a spus că vrea să se alăture

Frăției, să ia parte la incendieri, atentate cu bombă, asasinate. Spre amuzamentul ei, a aflat că el deja era convins că știe un membru al Frăției Goldsteinite – pe tovarășul O'Brien. Totul se baza pe o anumită expresie din ochii lui O'Brien, o înțelegere imaginară înfiripată între ei doi.

— Uneori îmi vine să mă înfățișez pur și simplu în fața lui O'Brien, să-l informez că sunt dușmanul Partidului și să-i cer ajutorul.

Julia ardea de curiozitate să afle ce părere are O'Brien, însă acesta nu-i mai vorbise din acea zi, în apartamentul lui. Se alesese cu un suvenir de la vizita aia: o broșură pe care i-o dăduse O'Brien în chip de răspuns la ultima ei întrebare, cu titlul „De ce urâm“. Coperta era împânzită de atenționări că circulația acestui material este interzisă în afara Partidului Interior și că, în eventualitatea că ajunge în mâinile unei persoane neautorizate, trebuie distrusă fără a fi citită. Broșura conținea patru pagini cu scris mărunt, având fiecare drept titlu câte un slogan din patru: „Adevărul este ură. Belșugul este ură. Pacea este ură. Iubirea este ură.“. Textul explica apoi că numele celor patru ministere principale erau diversiuni pentru cei ignoranți. Adevărul nu era adevăr, iubirea nu era iubire – Partidul nu adoptase niciodată niște iluzii așa de neconvingătoare. Nu era adevărat nici ceea ce Partidul Exterior era dirijat să creadă – că aceste concepte există într-o relație dialectică, de dublugândire, cu opusul lor. Era pur și simplu cert că pacea este război, oricine înțelegea acest lucru din istorie – noțiunea e atât de bine înțeleasă de membrii Partidului, încât orice explicație e de prisos. Însă asta însemna tot o valorizare a „păcii“ odată ce justificai războiul spunând că reprezintă echivalentul „păcii“. Prin urmare, Partidul susținea mai departe pacea – idolul slab al raselor slabe – cu titlu de principiu.

Toții adevărații membri ai Partidului Interior înțelegeau, cu mult înainte să fie instruiți, că acest lucru nu poate fi

corect. Nu, aceste nume aveau altă semnificație ocultă, revelată exclusiv Partidului Interior. Fiecare înfățișa ura în felul său. „În locul voluptății belșugului, lașității păcii, dependenței iubirii, devoțiunii ipocrite a adevărului, noi punem ura. Ura este cea mai măreață capacitate a omenirii. Restul sentimentelor noastre – mânie, lăcomie, dragoste maternă, frică, curiozitate – sunt comune și regnului animal. Doar ura e omenească. Niciun animal inferior nu are acces la misterele ei. Jivinele pot simți o furie trecătoare, niciodată ură. De aceea sunt nule din punct de vedere moral, fără ură nu poate exista bunătate. Urăști atunci când bunătatea din tine identifică răul. Ura este bunătatea ca realizare. Iar fără realizare, fără acțiune, bunătatea este doar cadavrul bunătății. Doar ura este bună. Aceasta este marea revelație a Doctrinei Fratelui cel Mare. Poate ființele omenești din viitor vor dezvolta o facultate încă și mai înaltă, mai pură și mai nemiloasă. Pentru moment, acesta reprezintă cel mai nobil aspect al condiției umane: să urăști și să te lași condus de ură.“

Julia a rămas teribil de impresionată și a recitat de nenumărate ori textul cu mare plăcere. Și totuși, când încerca să pună ura în practică, să simtă ură față de cineva, îi ieșea cel mult enervare sau ciudă. Dacă se străduia prea tare, putea să declanșeze accese de afecțiune – față de Winston, față de O'Brien, față de spălătoreasa prolă care o bătea la cap cu cântecul ei, agățând eternele ei rufe la uscat. Julia era tulburată mai ales de izbucnirile de afecțiune greșit direcționată față de agentul gândpol Weeks.

Weeks era tovarășul ei de muncă, confident și torționar. Dacă semnificația iubirii o lăsa perplexă sau avea nevoie de un sfat în privința scopului pe care trebuia să-l atingă cu Winston sau doar voia bunuri accesibile Partidului Interior, se ducea la el. Desigur, „Weeks“ nici nu exista oficial, deși nu ridica nicio obiecție când îi zicea Julia pe numele ăsta. De fapt, el nu avea nume și nici identitate. Era o făptură alcătuită

doar din pseudonime, deghizări, minciuni și peruci. Masca Weeks pe care o cunoscuseră Meltonii murise cu luni în urmă și fusese înmormântată (sau fusese îngropat un sicriu cu pământ), de față cu vreo zece proli stânjeniți. În locul lui Weeks a venit moș Charrington, persoana pe care-o cunoscuse Winston – un omuleț blajin, care-și așeza tot timpul mai bine ochelarii strâmbi pe nas și căsca din fălci, dezvelindu-și dinții decolorați. Charrington era personificarea nostalgiei. Cânta arii vechi pentru sine făcându-și de lucru cu vechiturile lui; sporovăia cu clienții despre evenimente din trecut și vorbea despre cărți vechi. Cu tot accentul lui prol, avea un aer de aristocrat scăpătat, purtând un sacou de catifea surprinzător de elegant, la cât de vechi era. Charrington nu se lăsa văzut niciodată pe-afară și nu se apropia de vitrinele prăvăliei, pentru că în lumina soarelui n-ar fi avut cum să-și ascundă chipul îmbătrânit pe căi artificiale. Lămpile cu petrol i-l mascau foarte bine.

Julia și-a dat seama repede că toate scornelile Meltonilor despre prăvălie sunt adevărate. În camera de la etaj, un grup de goldsteiniți aspiranți aveau permisiunea să-și țină întrunirile, într-un număr mereu împuținat de arestări și suplimentat de noi recruți. Iar în unele zile, la sosire, Julia simțea în aer un miros dulceag – Weeks o lămură că e opiu, marfa pe care domnul Charrington o vindea în secret.

— Nu te face mai vorbăreț, însă punem noi acolo ceva și gata.

În ce privește zvonul că prăvălia ar fi „un fel de bordel, numa' că și mai nasol“, partea asta îi revenea clar Juliei. Ce putea fi mai nasol decât un bordel al cărui pat era supravegheat de Poliția Gândirii?

Lui Weeks îi plăcea să discute cu Julia despre munca lor, căruia el îi găsea tot felul de nume pompoase: „suma tuturor artelor“, „viața mai aleasă“, „minciuna care e adevăr“, „îndurarea condamnaților“. Ultima etichetă – *îndurarea condamnaților* – i-a explicat-o Juliei într-una dintre zile, când ștergea la întâmplare rafturile de praf.

— Prăvălia asta e refugiul păianjenilor. O să-i vezi lenevind în plasele lor, leneși și nevinovați. Dar numă' să pună vreun gândăcel piciorul pe pânza aia și s-a zis cu tovarășul Gândăcel. Însă păianjenul nostru ține la victima lui. Îl învelește în mătase și chiar îi administrează un drog ca să-i ușureze moartea. Unii consideră că gândăcelul e doar paralizat și simte tot ce i se întâmplă în timp ce e mâncat. Eu cred altceva. Cred că drogul care-l paralizează îl face și să viseze minunat. O să vezi aici. Criminalul n-a mai fost în viața lui așa de fericit; a sosit pe tărâmul de aur al speranțelor sale. Acel scurt răstimp în plasă înseamnă pentru el cele mai dulci ore petrecute vreodată.

— N-o să mai fie așa fericit după ce-l arestează, a spus Julia. Weeks a respins ideea scuturând cârpa de praf.

— Nu ține de departamentul nostru, tovarășă. Ce știe păianjenul despre infern?

Era discursul tipic al lui Weeks, care adora să compare oamenii cu verminele: nu doar cu gândacii și păianjenii, ci și cu muștele, ploșnițele, șobolanii, porumbeii, microbii și mucegaiul care rodea pereții. Adesea lua un ton fantezist sau chiar afectuos, însă Julia învățase să recunoască aici arta urii. De fapt, Weeks învățase să urască atât de total, încât o făcea indiferent de starea sa de spirit. O ura pe Julia și o simpatiza sincer în același timp; își arăta simpatia torturând-o. Își ura propria față în oglinda aburită și o camufla cu încântare. Ura toți oamenii care-i călcau pragul cu o solitudine care ieșea în întâmpinarea tuturor nevoilor acestora. Ura cu un altruism și o abnegație de care cei mai mulți oameni nici nu sunt în stare când iubesc.

Pe Winston Smith îi plăcea să-l urască în mod deosebit. A descoperit repede toate infirmitățile lui Smith și întreba curios dacă nu i se întoarce stomacul pe dos când îl vede tușind cu stropi sau dacă i-a observat ulcerările de la picior. Nu era de acord că moșii ar trebui să se mulțumească cu babe?